

שמחה גדולה בדור הגאולה

מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות אלא יתירה מזה שיש חיוב להתנהג באופן ש"מלא שחוק פינו ולשונו רנה" • משיחת יום ג' פ' כי-תצא יו"ד אלול ה'תנש"א - אחרי תפלת ערבית. בלתי מוגה

פּוֹתַחַיִן בְּדוֹר מַלְכוּת

יותר מאשר כפל - "יוסף" מלשון הוספה שבזה נכללת הוספה **בלי הגבלות**.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" - שמתחיל מיוסף (שנקרא בשם) הצדיק נמשך לכל אלה הנקראים בשם זה - אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר" לשון יחיד וכפי שאכן הי' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד מ"מ השם "יוסף" סתם מורה על הוספה בלי הגבלה ובמילא הרי זה כולל את כל בניו.

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף - כמ"ש "נוהג כצאן יוסף" "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב" היינו שיוסף נתן את המזון (אכילה ושתיה) שעל ידו הי' הקיום **בגשמיות** של כל בני יעקב נשי יעקב וגם יעקב בעצמו שכאשר "יוחי יעקב בארץ מצרים" עיקר חייו הי' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף ועד כדי כך ש"יוחיו יעקב וישב על המטה" כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר.. מלך הוא אחלק לו כבוד" וכאמור שענינו של המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

וזהו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו כמודגש גם בעדותו של הכהן גדול ביום הכיפורים "אחת בשנה" שהי' מתפלל עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם - על סדר האל"ף בי"ת - שנה אורה שנת ברכה שנת גאולה שנת זיעה שנת הוד והדר שנת ועד טוב שנת זכויות גדולות שנת חסד ורחמים ושנת חיים

ישראל" וטעם הדבר - לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם" שבו תלוי החיות והקיום של כל העם שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם לפי הישג יד המלך כיון שזהו העם והדור שלו.

ב. ויש להוסיף שענינו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור - מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש - בנוגע לעצם ענין הנשיאות שלהיותו **בן יחיד** מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו' ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדניו כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו" - שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו' משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן שעניני המשיחה **למעליותא** קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת שכן כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר **חיובי וטוב** (משיחה) נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד ואדרבה ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו - שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו החל מהרמזו בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול - ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפניו שנקרא "שבת אויפרופעניש" אשר שם זה כולל כו"כ פירושים אבל בודאי הפירוש הכי פשוט שביום הש"ק זה נעשית **עלי** אצל החתן שקוראים אותו ("מירופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה.

ובפרט שעלי זו קשורה עם הקריאה **לתורה** שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקוראין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגנו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני ולאחרי (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפניו שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקרואים וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקרואים) והיינו שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה המשכה שע"י נעשית עלי גדולה עוד יותר.

ועלי זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי היו "למעלה" כיון שבי"מעלה" גופא ישנן כו"כ דרגות עד לדרגות אין-סוף ולכן גם אצלם נעשית ע"י עלי לדרגה נעלית יותר - ואדרבה ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדוד"ד יום הנישואין החל מה"אויפרופעניש" בשבת שלפניו) שייכים לכאו"א מבני הדור שהרי "הנשיא הוא הכל" וכמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים שלבו של המלך "הוא לב כל קהל

**דורנו זה ניתנה לו
הרשות לתבוע מאת
הקב"ה – תביעה על-
פי התורה ועל-פי
מנהג ישראל של נשיאי
ישראל ויתירה מזה
על-פי המנהג של
נשיא דור זה עצמו –
שכאו"א צריך לקבל
"מידו המלאה הפתוחה
הקדושה והרחבה"**

הרי לא רק שניתנה רשות אלא יתירה מזה שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של **שמחה** ושמחה גדולה **בלי הגבלות**

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר ובזה גופא מאסר שה"י קשור עם שלילת החיים (רח"ל) כידוע הפס"ד שה"י לראשונה וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כזער מיתה" (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים) כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחרי שכבר היתה הגאולה ואפילו לאחרי הגאולה כפי שהיתה ביום השי"ק שלאח"ז בהגיעו לפטרבורג שאז היתה ההזדמנות הראשונה שה"י יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה –

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו – דורנו זה – אנשים נשים וטף החל מכל אלה הנמצאים כאן הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן והם לוקחים עמהם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא **זור הגאולה** שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני-שנית וגו'.

ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל" מובן שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור כולל גם התוכן דבי שמותיו הנ"ל וכפי שנעשים שם אחד.

ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו) והן אוסטרלי (תחתון שבתחתון) כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני הנקראים בשם "יצחק" בלבד כפי שמצינו אצל האבות וכן כמה מבני הנקראים בשם "יוסף" בלבד כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו מ"מ כאשר נותנים בי השמות לאדם אחד הרי זה נעשה שם **אחד ויחיד** (אף שיש בו בי תיבות) ועד שא' מהם אינו אלא **חצי** שם בלבד וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתובת שטרות ע"פ תורה שיש לכתוב בי השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיוכבא).

ומזה מובן שתוכן וענין בי השמות צריך להיות בהמשך אחד ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל אפילו אצל בניי סתם שכאשר נותנים שם על מישהו שהיו לו בי שמות נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני – שזהו גם הטעם הפשוט לבי שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר כיון שנקרא על שם בנו של הצמח צדק שהיו לו בי שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה ועד לשלימות השמחה כמ"ש "אז ימלא שחוק פינו".

וכאשר טוענים היתכן הרי אמרו חז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנאמר **אז** (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו?" – הרי נשיא דורנו דור השמיני **הוא הוא** "אז" (שמספרו שמונה) כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה" ואמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא" היינו לא רק "הנה זה עומד **אחר** כתלנו" ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל אלא "הנה זה בא" עד ש"מראה באצבעו ואומר זה" ולא נשאר אלא להוסיף בענין של "עמדו הכן" שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף" גם) כל הענינים של "יצחק" – שזהו"ע הצחוק והשמחה באופן ד"ימלא שחוק פינו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד הרי מכיון שנשיא דורנו היי המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף –

ארוכים שנת טובות גדולות שנת יעוד טוב מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש שנת כלכלה בהרחבה – כפי שה"י בזמנו של יוסף "נוהג כצאן יוסף" ש"יכלכל יוסף גוי לחם **לפי הטף**" כמבואר במפרשי רש"י עה"פ דכיון שדרכם של טף לפרר את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים) צריך ליתן להם **יותר** משיעור אכילתם שגם זה נכלל ב"המזון" שלהם.

[ומזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות" ובמילא טוען הוא מדוע זקוק פלוני לכך ומדוע צריך את הדאגות שבדבר "מרבם נכסים מרבה דאגה" – שכן להיותם בדרגה של "צאן" ובדרגה של "טף" הרי גם "מותרות הנ"ל נכללים בה"מזון" שלהם שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע עד כמה גדולה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה) דרישתו ותביעתו מהקב"ה (שבודאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא ובפרט במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים משנת תר"פ עד שנת תש"י שלשים שנה – שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות נוסף על ההוספה ברוחניות עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה וכל זה – מתוך נשמה בריאה בגוף בריא ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו ואדרבה ביתר שאת וביתר עוז בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז דהשם "יוסף" – כמ"ש "וה"י ביום ההוא **יוסיף** אדני-י שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'" דקאי על כל בניי.

דיש להוסיף שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים" קאי במיוחד על בניי הנמצאים בארצות הברית שהיא בחצי כדור התחתון וכן על אלה מבניי שבאים ומוצאים מאוסטרליא אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלח שלוחים "שלוחו של אדם כמותו" שיהיו "כמותו" ופיצו שם נגלה דתורה ופנימיות התורה כולל גם ההוספה במעשים טובים ביחד עם עבודת התפלה ובודאי שהשלוחים מילאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו" ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת) "כמותו דהמשלח **ממש** ובמילא נעשה תיכף ומיד קיום היעוד ד"יוסיף אדני-שנית ידו לקנות את שאר עמו גו"י גם "מאיי הים" שכולל הן

יש לעזור על-דבר
חיזוק והוספה בכל
המנהגים הקשורים עם
"טוב לב משתה
תמיד" לנצל כל
הזדמנות האפשרית כדי
לערוך שמחה של
מצוה וברוב שמחה
ופאר ומתוך שמחה
וטוב לב בפשטות

אורה"ע שהתרחשו מתוך נסים ונפלאות. וכמ"ש בילקוט שמעוני הידוע ומוזכר כמה פעמים שהקב"ה אומר להם לישראל "בני אל תתיראו (זיי דארפן זיך אינגאנצן ניט נעמען צום הארצן)" כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם הגיע זמן גאולתכם" היינו שהקב"ה בעצמו עוסק בגאולתם של ישראל ומעמידם "על גג בית המקדש" (כהמשך הלשון שם בנוגע למלך המשיח) היינו למעלה אפילו ממדידות והגבלות של ביהמ"ק עצמו כולל גם קודש הקדשים בדוגמת גג כפשוטו שמכסה ומקיף את כל הנמצא תחתיו כו'.

ולהעיר שאע"פ ש"גגות לא נתקדשו" הרי אדרבה ענין זה גופא מורה על גודל מעלתם – ע"ד המבואר בנוגע להקפות דשמח"ת שאינם אלא **מנהג** שהו"ע שלמעלה אפילו מניסוך המים שנתפרש בתושבע"פ הלכה למשה מסיני ולכן אינו יכול לבוא אלא בענין של מנהג.

ובהמשך לזה – יש לעזור ע"ד חיזוק והוספה בכל המנהגים הקשורים עם "טוב לב משתה תמיד" לנצל כל הזדמנות האפשרית כדי לערוך שמחה של מצוה וברוב שמחה ופאר ומתוך שמחה וטוב לב בפשטות ולשתף בזה ריבוי מבני" וריבוי כזה "עד כי חדל לספור" שאינו חושב ("אים ליגט ניט אין קאפ") לספור כמה יהודים הגיעו אל השמחה אלא נמצא במעמד ומצב ש"חדל לספור" ולמעלה מכל עניני מספר כיון ש"לא יספר מרוב".

הי צורך בענין של מלחמה; המלחמה התבטאה בכך שחומות העיר נפלו מאליהן וכל השתדלותם של בניי בענין זה לא היתה אלא נשיאת ארון הקודש ותקיעת השופרות ע"י הכהנים בתור נציגיהם של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל שעושים בשבילם מה שהם (כלל ישראל) היו צריכים לעשות.

ועפ"ז יש לבאר דיוק הלשון "כי **תצא** למלחמה על אויבך" – דלכאורה כיון שהכתוב מדייק על קיצור הלשון בקיצור הכי נמרץ הול"ל "כי תלחם וגו'" ולמה צריך לכתוב "כי תצא למלחמה" – כיון שבני" מצד עצמם תובעים מהקב"ה (והקב"ה נענה מיד לתביעתם) שלא תהי להם שייכות לענין של מלחמה ובשביל ענין של מלחמה צריך יהודי לצאת ("**תצא**") ממעמדו ומצבו בתור **יהודי** בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה! – אצל הקב"ה מצינו אמנם שישנו ענין ד"חמוץ בגדים מבצרה" אבל אצל יהודי לא צריך להיות ענין כזה כלל.

ט. אלא שאעפ"כ רצונו של הקב"ה שמזמן לזמן תהי היציאה למלחמה ("כי תצא למלחמה") – מלחמת מצוה וגם מלחמת הרשות שזהו כללות הענין ד"יבכל דרכיך דעהו".

ועל זה נאמר "כי תצא למלחמה **על** אויבך" "על" דייקא:

גם כאשר יהודי יוצא למלחמה (כיון שזהו רצונו של הקב"ה כנ"ל) – אין זה באופן שצריך להשתתף במלחמה ממשית להשתמש בכלי זין וכו' אלא היציאה למלחמה היא מלכתחילה "**על** אויבך" **למעלה** שלא בערך מ"**אויבך**"!

והענין בזה – ש"אויבך" קאי על כל הענינים שאינם מתאימים עם יהדותו של איש ישראל; זהו ה"אויב" היחיד של יהודי. והסיבה לכך שישנה מציאות ד"אויבך" היא – כדי שיוכל להיות ענין הבחירה ונמצא שאין זה "אויב" שיש לו מציאות בפני עצמו אלא כל מציאותו היא כדי שיהודי יוכל לקיים את הציווי "כי תצא למלחמה" ובמילא מציאותו של האויב היא למטה מטה "במצולות ים" (ביחד עם "כל חטאתם") ואילו היהודי הוא "**על** אויבך. ומזה מובן גם שהמעמד ומצב ד"יכי תצא למלחמה" אינו אלא לשעה קלה ותיכף ומיד לאח"ז חוזר יהודי למעמדו ומצבו האמיתי שאין לו שייכות לענין של מלחמה כלל.

י. ויש להוסיף שענין זה מודגש ביותר בשנה זו לאחר שכבר נסתיימו המלחמות בין

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה – תביעה ע"פ התורה וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל ויתירה מזה ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ל ס"ג) – שכאו"א צריך לקבל "מיידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה" הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק" בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה

כולל גם שאצל כאו"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה כולל גם "חמישים איש רצים לפניו" – כיון שכאו"א מישראל הוא בגדר מלך כידוע שנוסף לכך ש"יכל ישראל **בני** מלכים הם" הרי הם גם "מלכים" כדאיתא בתיקוני זהר ("זהר" – ע"ש "המשכילים יהירו כזהר הרקיע" אשר על ידם נעשה התיקון ("**תיקוני** הזהר") של כל העולם כולו ועאכ"כ התיקון של כאו"א מישראל שיזהיר כזהר הרקיע)

ח. ויש לקשר כל הנ"ל עם פרשת השבוע שהחלתה "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבית שביו":

ממ"ש "ושבית שביו" מוכיח רש"י ש"במלחמת הרשות הכתוב מדבר שבמלחמת ארץ ישראל אין לומר ושבית שביו שהרי כבר נאמר לא תחי כל נשמה".

ועפ"ז יומתק הלשון "**כי** תצא למלחמה" – דכיון שאין זו מלחמת מצוה כי אם מלחמת רשות הרי יש **ספק** בדבר אם המלך יחליט לצאת למלחמה אם לאו.

ואדרבה: יהודי מצד עצמו אין לו שייכות כלל עם מלחמות. כל יהודי הוא בן מלך ויתירה מזה בנו **יחידו** של מלך שסמוך על שולחן אביו המלך וכאמור באופן שיש לו את כל הענינים של "יוסף" וכל הענינים של "יצחק"; ובמילא כאשר מדובר אודות יציאתו של יהודי למלחמה – נשאלת השאלה: איזו שייכות יש ליהודי עם מלחמות?!

וכל זה – לא רק בנוגע למלחמה כפשוטה אלא גם בנוגע ל"מלחמה" מלשון "לחם" שזהו המלחמה עם תנאי וטבע העולם כדי להשיג פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו [עד כדי כך שלצורך זה צריך לפעמים לנסוע סחור סחור מעבר לים וכשחוזר לביתו ממדינת הים צריך לברך ברכת "הגומל" – גם "מלחמה" כזו לא צריכה להיות אצל יהודי מצד עצמו כיון שהקב"ה צריך ליתן לו פרנסתו ללא דאגות מעניני עוה"ז ואפילו לא דאגות של מצוה.

וכפי שמצינו אפילו בנוגע ל"מלחמת מצוה" כמו כיבוש ארץ ישראל שלפעמים לא